

HOTĂRÂREA CURȚII (Camera a doua)

18 iulie 2007*

În cauza C-288/05,

având ca obiect o cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare formulată în temeiul articolului 35 UE de Bundesgerichtshof (Germania), prin Decizia din 30 iunie 2005, primită de Curte la 19 iulie 2005, în procedura penală împotriva lui

Jürgen Kretzinger,

în prezența:

Hauptzollamt Augsburg,

CURTEA (Camera a doua),

compusă din domnul C. W. A. Timmermans, președinte de cameră, domnul J. Klučka, doamna R. Silva de Lapuerta, domni J. Makarczyk și L. Bay Larsen (raportor), judecători,

* Limba de procedură: germana.

avocat general: doamna E. Sharpston,
grefier: domnul B. Fülöp, administrator,

având în vedere procedura scrisă și în urma ședinței din 4 iulie 2006,

luând în considerare observațiile prezentate:

- pentru domnul J. Kretzinger, inițial de domnul J. Kretzinger însuși și ulterior de domnul G. Dannecker, Rechtsanwalt;
- pentru Republica Federală Germania, de domnii A. Dittrich și M. Lumma, în calitate de agenți;
- pentru Republica Cehă, de domnul T. Boček, în calitate de agent;
- pentru Regatul Spaniei, de domnul M. Muñoz Pérez, în calitate de agent;
- pentru Regatul Țărilor de Jos, de doamnele H. G. Sevenster și C. A. H. M. ten Dam, în calitate de agenți;
- pentru Republica Austria, de doamna C. Pesendorfer, în calitate de agent;

- pentru Republica Polonă, de domnul T. Nowakowski, în calitate de agent;

- pentru Regatul Suediei, de doamna K. Petkovska, în calitate de agent;

- pentru Comisia Comunităților Europene, de domnul W. Bogensberger și de doamna S. Grünheid, în calitate de agenți,

după ascultarea concluziilor avocatului general în ședința din 5 decembrie 2006,

pronunță prezenta

Hotărâre

- 1 Cererea de pronunțare a unei hotărâri preliminare privește interpretarea articolului 54 din Convenția de punere în aplicare a Acordului Schengen din 14 iunie 1985, între guvernele statelor din Uniunea Economică Benelux, Republicii Federale Germania și Republicii Franceze privind eliminarea treptată a controalelor la frontierele comune (JO 2000, L 239, p. 19, Ediție specială, 19/vol. 1, p. 183, denumită în continuare „CAAS”), semnată la Schengen (Luxemburg), la 19 iunie 1990.

- 2 Această cerere a fost formulată în cadrul unei proceduri penale declanșate în Germania împotriva domnului Kretzinger pentru infracțiunea de tănuire săvârșită de un comerciant cu privire la bunuri sustrate de la plata taxelor fiscale.

Cadrul juridic

Dreptul comunitar

- 3 Potrivit articolului întâi din Protocolul privind integrarea acquis-ului Schengen în cadrul Uniunii Europene, anexat la Tratatul privind Uniunea Europeană și la Tratatul de instituire a Comunității Europene prin Tratatul de la Amsterdam (denumit în continuare „protocolul”), 13 state membre ale Uniunii Europene, printre care Republica Federală Germania și Republica Italiană, sunt autorizate să instituie între ele, în cadrul juridic și instituțional al Uniunii, precum și al Tratatelor UE și CE, o cooperare consolidată în domeniile aflate sub incidența domeniului de aplicare al acquis-ului Schengen, astfel cum acesta este definit în anexa la protocolul menționat.

- 4 Din acquis-ul Schengen astfel definit fac parte, în special, Acordul dintre guvernele statelor din Uniunea Economică Benelux, Republicii Federale Germania și Republicii Franceze privind eliminarea treptată a controalelor la frontierele comune, semnat la Schengen, la 14 iunie 1985 (JO 2000, L 239, p. 13, Ediție specială, 19/vol. 1, p. 177, denumit în continuare „Acordul Schengen”), precum și CAAS.

- 5 În temeiul articolului 2 alineatul (1) primul paragraf din protocol, cu începere de la 1 mai 1999, data intrării în vigoare a Tratatului de la Amsterdam, acquis-ul Schengen se aplică imediat celor 13 state membre prevăzute la articolul 1 din acest protocol.

- 6 În aplicarea articolului 2 alineatul (1) al doilea paragraf a doua teză din protocol, Consiliul Uniunii Europene a adoptat la 20 mai 1999 Decizia 1999/436/CE de stabilire, în conformitate cu dispozițiile relevante din Tratatul de instituire a Comunității Europene și din Tratatul privind Uniunea Europeană, a temeiului juridic pentru fiecare dintre dispozițiile sau deciziile care constituie acquis-ul Schengen (JO L 176, p. 17, Ediție specială, 19/vol. 1, p. 107). Din articolul 2 din această decizie coroborat cu anexa A la aceasta rezultă că articolele 34 UE și 31 UE, care fac parte din titlul VI din Tratatul privind Uniunea Europeană, intitulat „Dispoziții privind cooperarea polițienească și judiciară în materie penală”, au fost desemnate de către Consiliu ca temei juridic al articolelor 54-58 din CAAS.
- 7 Potrivit articolului 54 din CAAS, care face parte din capitolul 3, intitulat „Aplicarea principiului *ne bis in idem*”, din titlul III din convenție, intitulat „Poliția și securitatea”:

„O persoană împotriva căreia a fost pronunțată o hotărâre definitivă într-un proces pe teritoriul unei părți contractante nu poate face obiectul urmăririi penale de către o altă parte contractantă pentru aceleași fapte, cu condiția ca, în situația în care a fost pronunțată o pedeapsă, aceasta să fi fost executată, să fie în curs de executare sau să nu mai poate fi executată conform legilor părții contractante care a pronunțat sentința.”

- 8 Decizia-cadru 2002/584/JAI a Consiliului din 13 iunie 2002 privind mandatul european de arestare și procedurile de predare între statele membre (JO L 190, p. 1, Ediție specială, 19/vol. 6, p. 3, denumită în continuare „decizia-cadru”) definește în articolul 1 alineatul (1) mandatul european de arestare ca fiind o decizie judiciară emisă de un stat membru în vederea arestării și a predării de către un alt stat membru a unei persoane căutate îndeosebi pentru executarea unei pedepse.

- 9 Decizia-cadru prevede la articolul 3, intitulat „Motive de neexecutare obligatorie a mandatului european de arestare”:

„Autoritatea judiciară a statului membru de executare [...] refuză executarea mandatului european de arestare în următoarele cazuri:

1. [...]

2. atunci când din informațiile aflate la dispoziția autorității judiciare de executare rezultă că persoana căutată a fost judecată definitiv într-un stat membru pentru aceleași fapte, cu condiția ca, în caz de condamnare, sancțiunea să fi fost executată sau să fie în acel moment în curs de executare sau să nu mai poată fi executată, în conformitate cu dreptul statului membru de condamnare;

[...]”

- 10 Articolul 5 din decizia-cadru, intitulat „Garanții pe care trebuie să le ofere statul membru emitent în cazuri speciale”, prevede:

„Executarea mandatului european de arestare de către autoritatea judiciară de executare poate fi subordonată prin dispozițiile dreptului statului membru de executare următoarelor condiții:

1. atunci când mandatul european de arestare a fost emis în scopul executării unei pedepse [...] pronunțate printr-o decizie dată în absența uneia dintre părți și în cazul în care persoana în cauză nu a fost citată personal și nici informată în alt mod despre data și locul audierii care a dus la decizia dată în absență, predarea poate fi supusă condiției ca autoritatea judiciară emitentă să dea asigurări considerate suficiente pentru a garanta persoanei care face obiectul mandatului european de arestare că va avea posibilitatea să solicite o nouă procedură de judecată în statul membru emitent și să fie prezentă la judecată;

[...]"

- 11 Din Informarea privind data intrării în vigoare a Tratatului de la Amsterdam, publicată în *Jurnalul Oficial al Comunităților Europene* din 1 mai 1999 (JO L 114, p. 56) reiese că Republica Federală Germania a făcut o declarație în temeiul articolului 35 alineatul (2) UE prin care aceasta acceptă competența Curții de a hotărî în conformitate cu modalitățile prevăzute la articolul 35 alineatul (3) litera (b) UE.

Dreptul național

- 12 În conformitate cu articolul 374 din Codul fiscal (Abgabenordnung), o persoană poate fi condamnată pentru sustragere de la plata taxelor vamale de import născute într-un alt stat membru decât Republica Federală Germania în momentul importului ilegal în acest alt stat membru.

- 13 Pentru a se conforma dispozițiilor deciziei-cadru, Republica Federală Germania a adoptat, ca urmare a Hotărârii din 18 iulie 2005 a Bundesverfassungsgericht care anulează prima lege germană de transpunere, Legea privind mandatul european de arestare (Europäisches Haftbefehlsgesetz) din 20 iulie 2006 (BGBl. 2006 I, p. 1721).

Acțiunea principală și întrebările preliminare

- 14 De două ori, în luna mai 1999 și în luna aprilie 2000, domnul Kretzinger a transportat cu un camion, din Grecia, prin Italia și Germania, având destinația Regatul Unit, țigări provenind din țări nemembre ale Uniunii Europene, care fuseseră introduse în prealabil în Grecia de către terți, prin contrabandă. Acestea nu au fost declarate în nicio vamă.
- 15 Cu ocazia primului transport, camionul care conținea o încărcătură de 34 500 de cartușe de țigări a fost sechestrat în Italia de către Guardia di Finanza (poliția financiară) la 3 mai 1999. În urma interogatoriului, domnul Kretzinger a fost repus în libertate la 4 mai 1999.
- 16 Prin Hotărârea din 22 februarie 2001, Corte d'appello di Venezia, admitând apelul formulat de Parchet împotriva hotărârii de achitare pronunțate în primă instanță, l-a condamnat în lipsă pe domnul Kretzinger la o pedeapsă de un an și opt luni închisoare cu suspendarea executării. Instanța a reținut vinovăția acestuia cu privire la infracțiunea de import și deținere în Italia a cantității de 6 900 de kilograme de tutun străin de contrabandă, precum și cu privire la infracțiunea de sustragere de la plata taxelor vamale aferente acesteia. Conform dreptului italian, această hotărâre a dobândit autoritate de lucru judecat. Pedeapsa a fost înscrisă în cazierul judiciar al condamnatului.

- 17 În timpul celui de al doilea transport, camionul conținea o încărcătură de 14 927 de cartușe de țigări de contrabandă. La 12 aprilie 2000, domnul Kretzinger a fost din nou arestat de către Guardia di Finanza. El a fost pentru scurt timp reținut și/sau arestat preventiv în Italia, după care s-a întors în Germania.
- 18 Prin Hotărârea din 25 ianuarie 2001, Tribunale di Ancona l-a condamnat, din nou în lipsă și în temeiul aceluiași dispoziții din dreptul italian, la o pedeapsă de doi ani închisoare cu executare. Și această hotărâre a dobândit autoritate de lucru judecat. Pedeapsa închisorii, care nu a fost executată, a fost înscrisă de asemenea în cazierul judiciar al condamnatului.
- 19 Instanța de trimitere arată că, în pofida mai multor tentative de clarificare a acestor hotărâri, nu a putut stabili în mod cert la care taxe vamale se refereau acestea și, în special, dacă măcar una dintre hotărâri se pronunțase cu privire la acuzațiile de fraudă vamală sau cuprindea condamnări în acest temei.
- 20 Având cunoștință de aceste decizii italiene, Landgericht Augsburg l-a condamnat pe domnul Kretzinger la un an și zece luni de închisoare pentru primul transport și la un an pentru al doilea. În acest sens, Landgericht a reținut vinovăția domnului Kretzinger cu privire la sustragerea de la plata taxelor vamale la import născute din importul bunurilor de contrabandă în Grecia, infracțiune pedepsită de articolul 374 din Codul fiscal.

- 21 Landgericht Augsburg nu a reținut existența unui impediment procedural întemeiat pe articolul 54 din CAAS, indicând totodată faptul că niciuna dintre condamnările definitive pronunțate în Italia nu fusese încă executată. Potrivit acestuia, acest articol nu este aplicabil, deși aceleași două transporturi de țigări constituie elementul substanțial al celor două condamnări în Italia și al propriilor sale hotărâri.
- 22 Domnul Kretzinger a sesizat Bundesgerichtshof, care a pus sub semnul îndoielii conformitatea raționamentului adoptat de Landgericht Augsburg cu articolul 54 din CAAS.
- 23 Mai întâi, Bundesgerichtshof pune în discuție interpretarea noțiunii „aceleași fapte” în sensul articolului 54 din CAAS.
- 24 Apoi, în ceea ce privește noțiunea „executare”, Bundesgerichtshof, care, *a priori*, consideră că pedeapsa închisorii cu suspendare, precum aceea privind primul transport, intră în sfera de aplicare a articolului 54 din CAAS, se întreabă dacă o arestare preventivă de scurtă durată este suficientă pentru a determina încetarea urmăririi.
- 25 În sfârșit, în privința existenței unui impediment procedural întemeiat pe articolul 54 din CAAS, Bundesgerichtshof se întreabă dacă și în ce măsură dispozițiile deciziei-cadru au vreo consecință asupra interpretării acestui articol, observând totodată că autoritățile italiene nu au întreprins nimic în temeiul deciziei-cadru în vederea punerii în executare a condamnării domnului Kretzinger pentru cel de al doilea transport.

26 În aceste condiții, Bundesgerichtshof a hotărât să suspende judecarea cauzei și să adreseze Curții următoarele întrebări preliminare:

- „1) Atunci când un inculpat a fost condamnat de către o instanță italiană pentru importul și deținerea în Italia de tutun străin de contrabandă, precum și pentru sustragere de la plata taxelor la frontieră și când este condamnat ulterior de către o instanță germană, în considerarea dobândirii bunurilor în cauză, intervenită anterior în Grecia, pentru sustragere de la plata taxelor vamale (în mod formal, grecești) de import, născute din importul efectuat în prealabil de către terți, urmărirea penală are ca obiect „aceleași fapte” în sensul articolului 54 din CAAS, în măsura în care inculpatul a avut de la început intenția, după ce a dobândit bunurile în Grecia, să le transporte în Regatul Unit trecând prin Italia?
- 2) O pedeapsă în sensul articolului 54 din CAAS «[a] fost executată» sau este «în curs de executare»
- a) atunci când, conform legislației statului de condamnare, inculpatului i-a fost aplicată pedeapsa închisorii cu suspendare;
- b) atunci când inculpatul a fost, pentru o perioadă scurtă de timp, reținut și/sau arestat preventiv și când, potrivit legislației statului de condamnare, această privare de libertate va trebui dedusă din durata pedepsei închisorii ce va fi executată ulterior?

- 3) a) Faptul că, în considerarea transpunerii în dreptul intern a deciziei-cadru [...], punerea în executare a hotărârii care, conform dreptului intern, a dobândit autoritate de lucru judecat depinde de (primul) stat de condamnare și
- b) faptul că, pentru motivul că hotărârea s-a pronunțat în lipsă, nu s-ar impune în mod automat admiterea unei cereri de cooperare judiciară a statului de condamnare în scopul predării persoanei condamnate sau al executării hotărârii în statul solicitat

au vreo incidență asupra interpretării noțiunii de executare în sensul articolului 54 din CAAS?”

Cu privire la competența Curții

- ²⁷ De la punctul 11 din prezenta hotărâre rezultă că, în speță, în temeiul articolului 35 UE, Curtea este competentă pentru a se pronunța cu privire la interpretarea articolului 54 din CAAS și a deciziei-cadru, în măsura în care aceasta ar fi pertinentă în prezenta cauză.

Cu privire la întrebările preliminare*Cu privire la prima întrebare*

- 28 Prin intermediul acestei întrebări, Bundesgerichtshof solicită, în esență, să se stabilească criteriul relevant pentru aplicarea noțiunii „aceleași fapte” în sensul articolului 54 din CAAS și, mai precis, dacă astfel de conduite ilicite, constând în dobândirea de tutun străin de contrabandă într-un stat contractant și în importul și deținerea aceluiași tutun într-un alt stat contractant, intră sub incidența domeniului de aplicare al acestei noțiuni, în măsura în care inculpatul, care a fost urmărit în cele două state contractante, a avut de la început intenția de a transporta tutunul, după prima intrare în posesie, către o destinație finală, traversând mai multe state contractante.
- 29 În acest sens, Curtea a constatat deja, pe de o parte, la punctul 36 din Hotărârea din 9 martie 2006, Van Esbroeck (C-436/04, Rec., p. I-2333), că unicul criteriu relevant pentru aplicarea articolului 54 din CAAS este acela al identității actelor materiale, înțeles ca existența unui ansamblu de fapte indisolubil legate între ele și, pe de altă parte, la punctul 42 din aceeași hotărâre, că acest criteriu se aplică independent de încadrarea juridică a acestor fapte sau de interesul juridic protejat (a se vedea de asemenea Hotărârea din 28 septembrie 2006, Van Straaten, C-150/05, Rec., p. I-9327, punctele 48 și 53).
- 30 De aici reiese, în primul rând, că este irelevant faptul că inculparea domnului Kretzinger în primul stat contractant (Italia) se întemeie pe omisiunea de a declara țigările și/sau de a plăti taxele vamale născute din importul în acest stat, în timp ce, în celălalt stat contractant (Germania), inculparea privea prima intrare în posesia tutunului de contrabandă, în Grecia.

- 31 În al doilea rând, constatarea unei identități a actelor materiale, înțelesă ca existența unui ansamblu de fapte indisolubil legate între ele, trebuie să se facă independent de interesul juridic protejat, acesta fiind susceptibil de a varia de la un stat contractant la altul.
- 32 Totuși, guvernele german și spaniol au susținut în ședință, care a avut loc ulterior pronunțării Hotărârii Van Esbroeck, citată anterior, că aplicarea criteriului întemeiat pe identitatea actelor materiale trebuie să permită instanțelor naționale competente să ia în considerare, în egală măsură, interesul juridic protejat, în cadrul aprecierii unui ansamblu de circumstanțe concrete.
- 33 În acest sens, trebuie să se sublinieze că, din cauza absenței armonizării legislațiilor penale naționale, aprecieri întemeiate pe interesul juridic protejat ar fi de natură să creeze tot atâtea obstacole în calea libertății de circulație în spațiul Schengen câte sisteme penale există în statele contractante (a se vedea Hotărârea Van Esbroeck, citată anterior, punctul 35).
- 34 Prin urmare, se impune a confirma faptul că instanțele naționale competente, chemate să stabilească dacă există identitate de acte materiale, trebuie să se limiteze la a analiza dacă acestea constituie un ansamblu de fapte indisolubil legate în timp, în spațiu, precum și prin obiectul lor (a se vedea în acest sens Hotărârea Van Esbroeck, citată anterior, punctul 38), fără a considera ca fiind relevante aprecieri întemeiate pe interesul juridic protejat.
- 35 În ceea ce privește o situație precum cea din acțiunea principală, trebuie amintit că s-a stabilit deja de către Curte că faptele pedepsibile constând în exportul sau importul aceluiași bunuri ilicite și urmărite în diferite state contractante la CAAS reprezintă conduite care intră sub incidența domeniului de aplicare al noțiunii

„aceleași fapte” în sensul articolului 54 din CAAS (a se vedea în acest sens Hotărârile Van Esbroeck, punctul 42, Van Straaten, punctul 51, citate anterior, și Hotărârea din 28 septembrie 2006, Gasparini și alții, C-467/04, Rec., p. I-9199, punctul 57).

³⁶ Prin urmare, transporturi de țigări de contrabandă precum cele din acțiunea principală, implicând treceri succesive de frontiere interne ale spațiului Schengen, pot constitui un ansamblu de fapte care intră sub incidența domeniului de aplicare al noțiunii „aceleași fapte”. Totuși, o apreciere definitivă în această privință revine instanțelor naționale competente, care trebuie să stabilească dacă actele materiale în cauză constituie un ansamblu de fapte indisolubil legate în timp, în spațiu, precum și prin obiectul lor.

³⁷ Având în vedere aceste considerente, se impune să se răspundă la prima întrebare că articolul 54 din CAAS trebuie interpretat în sensul că:

- criteriul relevant pentru aplicarea articolului menționat este acela al identității actelor materiale, înțeles ca existența unui ansamblu de fapte indisolubil legate între ele, independent de încadrarea juridică dată acestor fapte sau de interesul juridic protejat;

- fapte constând în dobândirea de tutun străin de contrabandă într-un stat contractant și în importul și deținerea aceluiași tutun în alt stat contractant, caracterizate de circumstanța că inculpatul, care a fost urmărit în cele două state contractante, avea de la început intenția de a transporta tutunul, după prima intrare în posesie, către o destinație finală, traversând mai multe state contractante, reprezintă conduite care pot intra sub incidența domeniului de aplicare al noțiunii „aceleași fapte” în sensul articolului 54. Aprecierea definitivă în această privință revine instanțelor naționale competente.

Cu privire la a doua întrebare litera a)

- 38 Prin intermediul acestei întrebări, instanța de trimitere solicită, în esență, să se stabilească dacă, în sensul articolului 54 din CAAS, trebuie să se considere că pedeapsa pronunțată de către o instanță a unui stat contractant „a fost executată” sau este „în curs de executare” atunci când un inculpat a fost condamnat la pedeapsa închisorii cu suspendare, în conformitate cu legislația respectivului stat contractant.
- 39 În primul rând, se impune a aminti că, în conformitate cu articolul 54 din CAAS, interzicerea urmărilor penale pentru aceleași fapte nu se aplică, în cazul unei condamnări precum cea din acțiunea principală, decât sub condiția ca pedeapsa „să fi fost executată, să fie în curs de executare sau să nu mai poate fi executată conform legilor părții contractante care a pronunțat sentința” (denumită în continuare „condiția executării”).
- 40 În al doilea rând, se impune a sublinia, astfel cum a procedat avocatul general la punctele 44 și 45 din concluzii, că mecanismul care permite instanței naționale, dacă sunt întrunite condițiile legale, să pronunțe o pedeapsă cu suspendare este cunoscut în sistemele penale ale statelor contractante.
- 41 Domnul Kretzinger, guvernele care au prezentat observații în prezenta cauză, precum și Comisia Comunităților Europene sunt de acord că trebuie să se considere că o persoană condamnată la pedeapsa închisorii cu suspendarea executării a fost urmărită, declarată vinovată și condamnată, cu toate consecințele pe care sistemul juridic respectiv le atribuie acestui fapt.

- 42 În acest sens, trebuie să se constate că pedeapsa închisorii cu suspendarea executării reprezintă o pedeapsă în sensul articolului 54 din CAAS, întrucât sancționează comportamentul ilicit al unei persoane condamnate. Respectiva pedeapsă trebuie considerată ca fiind „în curs de executare” din momentul în care condamnarea a devenit executorie și în timpul termenului de încercare. Ulterior, după expirarea termenului de încercare, pedeapsa trebuie considerată „executată” în sensul aceleiași dispoziții.
- 43 Această interpretare, conform căreia pedeapsa închisorii cu suspendare îndeplinește de asemenea condiția executării, este confirmată, astfel cum au subliniat în special guvernul ceh și Comisia, de faptul că ar fi illogic, pe de o parte, să se considere orice privare de libertate efectiv suportată o executare în sensul articolului 54 din CAAS și, pe de altă parte, să se excludă faptul că pedepsele cu suspendare, care sunt în mod normal pronunțate pentru infracțiuni mai puțin grave, pot îndeplini condiția executării cuprinsă în respectivul articol, fiind, prin urmare, susceptibile de a constitui obiectul unor noi urmăriri.
- 44 În aceste condiții, trebuie să se răspundă la a doua întrebare litera a) că, în sensul articolului 54 din CAAS, pedeapsa pronunțată de o instanță a unui stat contractant „a fost executată” sau „este în curs de executare” atunci când inculpatul a fost condamnat la pedeapsa închisorii cu suspendare, în conformitate cu legislația respectivului stat contractant.

Cu privire la a doua întrebare litera b)

- 45 Prin intermediul acestei întrebări, instanța de trimitere solicită, în esență, să se stabilească dacă, în sensul articolului 54 din CAAS, pedeapsa pronunțată de o instanță a unui stat contractant trebuie considerată „executată” sau „în curs de executare” atunci când inculpatul a fost pentru scurt timp reținut și/sau arestat

preventiv și când, potrivit legislației statului de condamnare, această privare de libertate trebuie dedusă din durata pedepsei închisorii ce va fi executată ulterior.

46 În acest sens, trebuie să se analizeze dacă, în ipoteza în care celelalte condiții impuse de articolul 54 din CAAS ar fi îndeplinite, o perioadă scurtă de privare de libertate, precum reținerea și/sau arestarea preventivă, suportată înainte ca hotărârea de condamnare într-un prim stat membru să dobândească autoritate de lucru judecat și a cărei durată poate fi dedusă din cea a pedepsei pronunțate definitiv poate avea ca efect îndeplinirea anticipată a condiției executării și, prin urmare, excluderea unei noi urmăriri într-un al doilea stat contractant.

47 În cursul ședinței, domnul Kretzinger a arătat mai ales faptul că, în general, într-un caz precum cel din acțiunea principală, în care statul contractant de condamnare nu a pus în executare pedeapsa închisorii fără să existe temeiuri juridice care să îl împiedice, condiția executării nu mai este aplicabilă de la introducerea în domeniul comunitar a acquis-ului Schengen.

48 În schimb, cele șapte guverne care au depus observații scrise în fața Curții, precum și Comisia au arătat că perioadele de reținere și de arestare preventivă nu trebuie considerate în mod automat ca reprezentând executare a unei pedepse în sensul articolului 54 din CAAS.

49 În acest sens, trebuie arătat că din însăși redactarea respectivului articol reiese că acesta nu poate fi aplicat înainte ca în privința persoanei în cauză „[să se pronunțe] o

hotărâre definitivă”. Or, se impune a constata că, în cursul unei proceduri judiciare, reținerea, ca și arestarea preventivă, intervine înainte de rămânerea definitivă a hotărârii.

- 50 Din acest fapt reiese, astfel cum a arătat avocatul general la punctul 59 din concluzii, că articolul 54 din CAAS nu se poate aplica unor astfel de perioade de privare de libertate, chiar dacă acestea trebuie luate în calcul, în temeiul legislației naționale, în ceea ce privește executarea ulterioară a unei eventuale pedepse cu închisoarea.
- 51 Această interpretare este confirmată, astfel cum au observat guvernele german, spaniol și austriac, precum și Comisia, de faptul că finalitatea arestării preventive este foarte diferită de cea a condiției executării, prevăzută la articolul 54 din CAAS. Într-adevăr, în timp ce finalitatea primei este mai degrabă preventivă, scopul celei de a doua este de a evita ca o persoană care a fost judecată definitiv într-un prim stat contractant să nu mai poată fi urmărită pentru aceleași fapte și să rămână, prin urmare, nepedepsită atunci când primul stat de condamnare nu a pus în executare pedeapsa hotărâtă.
- 52 În consecință, trebuie să se răspundă la a doua întrebare litera b) că, în sensul articolului 54 din CAAS, pedeapsa pronunțată de către o instanță a unui stat contractant nu trebuie considerată „executată” sau „în curs de executare” atunci când inculpatul a fost pentru scurt timp reținut și/sau arestat preventiv și când, în conformitate cu legislația statului de condamnare, această privare de libertate trebuie dedusă din durata pedepsei închisorii ce va fi executată ulterior.

Cu privire la a treia întrebare

- 53 Prin intermediul celei de a treia întrebări, instanța de trimitere solicită, în esență, să se stabilească dacă și în ce măsură dispozițiile deciziei-cadru au vreo consecință asupra interpretării noțiunii „executare” în sensul articolului 54 din CAAS.
- 54 Pentru a se răspunde la această întrebare, trebuie să se precizeze cu titlu preliminar că, întrucât decizia-cadru a fost transpusă în Germania, producând efecte de la 2 august 2006, executarea unui mandat european de arestare este din nou posibilă și, prin urmare, nu se poate exclude în mod automat faptul că dispozițiile acestei decizii-cadru pot avea vreo consecință în acțiunea principală.
- 55 În plus, din articolul 32 din decizia-cadru reiese că aceasta se aplică cererilor privind fapte care, precum cele din acțiunea principală, sunt săvârșite înainte de expirarea termenului de transpunere a acestei decizii, și anume 1 ianuarie 2004, sub condiția ca statul membru de executare să nu fi făcut o declarație în care să indice faptul că va continua să examineze aceste cereri în conformitate cu sistemul de extrădare aplicabil înaintea acestei date. Este evident că Republica Federală Germania nu a făcut o astfel de declarație.

Cu privire la a treia întrebare litera a)

- 56 Prin intermediul acestei întrebări, instanța de trimitere solicită, în esență, să se stabilească dacă faptul că un stat membru poate să emită, în temeiul deciziei-cadru, un mandat european de arestare în scopul arestării unei persoane în privința căreia s-a pronunțat o hotărâre definitivă de condamnare în dreptul său intern și al executării acestei hotărâri are vreo consecință asupra interpretării noțiunii „executare” în sensul articolului 54 din CAAS.

- 57 În cursul ședinței, domnul Kretzinger a susținut că posibilitatea juridică pe care decizia-cadru o acordă statului de condamnare de a emite un mandat european de arestare în scopul punerii în executare a unei hotărâri definitive are drept consecință considerarea ca îndeplinită a condiției executării, motiv pentru care instanțele competente din Germania nu ar putea să îl mai urmărească.
- 58 În schimb, cele șapte guverne care au depus observații scrise, precum și Comisia sunt de părere că decizia-cadru nu influențează în niciun mod interpretarea articolului 54 din CAAS și contestă faptul că singura posibilitate conferită statului de condamnare de a emite un mandat european de arestare ar putea fi, prin ea însăși, suficientă pentru îndeplinirea condiției executării, care impune ca pedepsele să fie efectiv executate.
- 59 În acest sens, trebuie să se constate că interpretarea articolului 54 din CAAS preconizată de domnul Kretzinger este contrară chiar modului de redactare a acestei dispoziții, care, în afară de existența unei condamnări definitive pentru aceleași fapte, impune în mod explicit îndeplinirea și a condiției executării.
- 60 Această condiție a executării nu poate, prin definiție, să fie îndeplinită atunci când, cum este cazul în acțiunea principală, se emite un eventual mandat european de arestare după o hotărâre de condamnare într-un prim stat membru tocmai în scopul asigurării executării unei pedepse cu închisoarea care nu a fost încă executată în sensul articolului 54 din CAAS.
- 61 Această constatare este confirmată chiar de decizia-cadru care, la articolul 3 punctul 2, obligă statul membru solicitat să refuze executarea unui mandat european de arestare atunci când din informațiile puse la dispoziția autorității judiciare de executare rezultă că persoana căutată a fost judecată definitiv pentru aceleași fapte de către un stat membru și că, în caz de condamnare, condiția executării este îndeplinită.

- 62 Mai mult, astfel cum au arătat guvernele spaniol și austriac, precum și Comisia, acest rezultat este confirmat de faptul că interpretarea articolului 54 din CAAS nu poate depinde de dispozițiile deciziei-cadru fără a da naștere unei nesiguranțe juridice care ar rezulta, pe de o parte, din faptul că statele membre obligate de decizia-cadru nu sunt ținute toate de CAAS, care, în plus, se aplică unor state terțe și, pe de altă parte, din împrejurarea că sfera de aplicare a mandatului european de arestare este limitată, ceea ce nu este cazul pentru articolul 54 din CAAS, care este valabil pentru toate infracțiunile pedepsite de statele care au aderat la această convenție.
- 63 Prin urmare, faptul că o pedeapsă cu închisoarea definitivă poate fi, eventual, executată în statul de condamnare ca urmare a predării de către un alt stat a unei persoane condamnate nu poate afecta interpretarea noțiunii „executare” în sensul articolului 54 din CAAS.
- 64 Se impune, așadar, să se răspundă la a treia întrebare litera a) că faptul că un stat membru în care o persoană a făcut obiectul unei hotărâri definitive de condamnare în dreptul intern poate emite un mandat european de arestare pentru arestarea acestei persoane în scopul executării acestei hotărâri în temeiul deciziei-cadru nu poate avea vreo consecință asupra interpretării noțiunii „executare” în sensul articolului 54 din CAAS.

Cu privire la a treia întrebare litera b)

- 65 Prin intermediul celei de a treia întrebări litera b), instanța de trimitere solicită, în esență, să se stabilească dacă, în cadrul regimului consacrat prin articolul 5 alineatul (1) din decizia-cadru, faptul că statul membru nu este ținut în mod automat să

execute un mandat european de arestare emis în vederea executării unei hotărâri pronunțate în lipsă are vreo consecință asupra interpretării noțiunii „executare” în sensul articolului 54 din CAAS.

- 66 În acest sens, se impune a constata că, astfel cum reiese de la punctele 59-64 din prezenta hotărâre, posibilitatea lăsată unui stat membru de a emite un mandat european de arestare nu are nicio consecință asupra interpretării noțiunii „executare” în sensul articolului 54 din CAAS. Or, astfel cum au arătat în mod întemeiat guvernul spaniol și Comisia, în circumstanțe precum cele descrise în acțiunea principală, faptul că hotărârea invocată în susținerea unui eventual mandat european de arestare a fost pronunțată în lipsă nu este de natură să infirme această constatare.
- 67 Reiese că, în prezenta cauză, nu este necesar să se analizeze chestiunea dacă o hotărâre pronunțată în lipsă, a cărei forță executorie poate fi subordonată unor condiții în temeiul articolului 5 alineatul (1) din decizia-cadru, trebuie considerată o „hotărâre definitivă” în sensul articolului 54 din CAAS.
- 68 Prin urmare, nu mai trebuie să se răspundă la a treia întrebare litera b).

Cu privire la cheltuielile de judecată

- 69 Întrucât, în privința părților din acțiunea principală, procedura are caracterul unui incident survenit la instanța de trimitere, este de competența acesteia să se pronunțe cu privire la cheltuielile de judecată. Cheltuielile efectuate pentru a prezenta observații Curții, altele decât cele ale părților menționate, nu pot face obiectul unei rambursări.

Pentru aceste motive, Curtea (Camera a doua) declară:

1) **Articolul 54 din Convenția de punere în aplicare a Acordului Schengen din 14 iunie 1985 între guvernele statelor din Uniunea Economică Benelux, Republicii Federale Germania și Republicii Franceze privind eliminarea treptată a controalelor la frontierele comune, semnată la 19 iunie 1990 la Schengen, trebuie interpretat în sensul că:**

— **criteriul relevant pentru aplicarea articolului menționat este acela al identității actelor materiale, înțeles ca existența unui ansamblu de fapte indisolubil legate între ele, independent de încadrarea juridică a acestor fapte sau de interesul juridic protejat;**

— **fapte constând în dobândirea de tutun străin de contrabandă într-un stat contractant și în importul și deținerea aceluiași tutun în alt stat contractant, caracterizate de circumstanța că inculpatul, care a fost urmărit în cele două state contractante, avea de la început intenția de a transporta tutunul, după prima intrare în posesie, către o destinație finală, traversând mai multe state contractante, reprezintă conduite care pot intra sub incidența domeniului de aplicare al noțiunii „aceleași fapte” în sensul articolului 54. Aprecierea definitivă în această privință revine instanțelor naționale competente.**

2) **În sensul articolului 54 din Convenția de punere în aplicare a Acordului Schengen, pedeapsa pronunțată de o instanță a unui stat contractant „a**

fost executată” sau „este în curs de executare” atunci când inculpatul a fost condamnat la pedeapsa închisorii cu suspendare, în conformitate cu legislația respectivului stat contractant.

- 3) În sensul articolului 54 din Convenția de punere în aplicare a Acordului Schengen, pedeapsa pronunțată de către o instanță a unui stat contractant nu trebuie considerată „executată” sau „în curs de executare” atunci când inculpatul a fost pentru scurt timp reținut și/sau arestat preventiv și când, în conformitate cu legislația statului de condamnare, această privare de libertate trebuie dedusă din durata pedepsei închisorii ce va fi executată ulterior.**

- 4) Faptul că un stat membru în care o persoană a făcut obiectul unei hotărâri definitive de condamnare în dreptul intern poate emite un mandat european de arestare pentru arestarea acestei persoane în scopul executării acestei hotărâri în temeiul Deciziei-cadru 2002/584/JAI a Consiliului din 13 iunie 2002 privind mandatul european de arestare și procedurile de predare între statele membre nu poate avea vreo consecință asupra interpretării noțiunii „executare” în sensul articolului 54 din Convenția de punere în aplicare a Acordului Schengen.**

Semnături